

Un Centenari

El vint de Març de 1928 nasqué a Skien (Noruega) el dramaturg Enric Ibsen. Aqueix nom tant universalment cèlebre serà per molts poc menys que desconegut, puix que el seu teatre — a desgrat d'ésser la literatura que dóna la celebritat més popularitzada — no ha arribat a les multituds.

Ibsen va fer el miracle d'avençar-se a la seva època, escrivint precisament el contrari a la corrent general i al romantecisme exagerat de mitjans del segle passat. Va escriure les seves obres de consciència endintre quant tothom ho feia de paraules enfora. Teatre d'idees, s'el nomena, i així és efectivament, car tot ell — parlem del veritable teatre ibsenià — està dedicat a detallar ço que passa en la ment de l'home, a mostrar cruament les lluites entre les passions i l'ànima, a desentrellar els conflictes d'ordre espiritual socials i universals, conflictes que estan innatament en el pensar de tothom.

De família burgesa, vinguda a menys, aprengué de menut a sentir més dolor que a gosar el bé dels privilegiats per la Societat.

Obtingué la direcció del Teatre de Bergen i allí hom pot dir que es despartaren ses aficions per l'art dramàtic.

Va escriure vèries obres totes elles basades en la història del seu país, baix la influència d'escriptors que com Shakespeare feien una amalgama d'història, tradició i fantasia.

Viatjava molt, per plaer i estudi, ajudat pecuniàriament per les Autoritats de sa terra, o per força, en compliment d'un eixil imposat pels qui l'havien protegit, a causa de ses obres que els semblaven immorals, atàviques i revolucionàries.

Sempre, però, va tenir una decidida defensora de la seva tasca. La muller de cor bo i intel·ligent, fou sa confident espiritual, sa amiga veritable i el seu consol en les hores amargues del dubte i la desesperació.

El veritable Teatre seu, aquell que duia a les taules escèniques la nova modalitat de dir el que els personatges sentien, i no el que l'autor els feia parlar o exigia el gust del públic, no va produir-lo fins a l'edat madura. Així «Espectres» l'estrenà als 52 anys, «La Dama del Mar», als 59 i «Solness, el constructor» als 63 anys.

Esborrona pensar quina seria la cultura i l'esperit dels seus paisans, que no podien capir de cap manera aquelles obres que trencaven motllos antics i anaven a la revolució dels principis que semblaven immutables.

Ibsen mostrà sempre la veritat, mal fos núa, punxant i aspre.

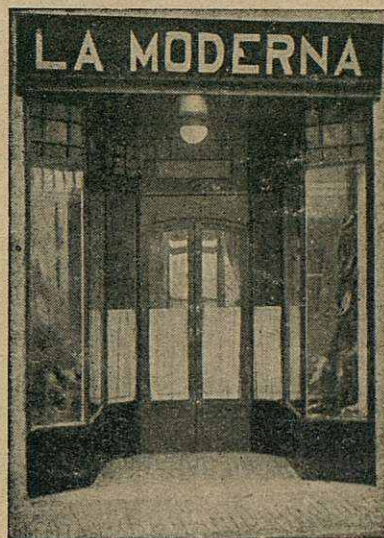
Ibsen és el veritable creador del teatre modern.

A Na Pepita

esposa d'Antòn Busquets i Punset, en el dia del seu Sant.

He vist l'arbre genealògic
d'una generació,
munta enlaira i creix pletòric
d'una gran efloració.
Ses arrels enllà morgonen
de l'Espluga i brau Montseny,
i ses branques l'assaonen
d'un humor que'l fa farreny.
Té els empelts de Guilleria
i d'Espluga Francolí,
que han florit de l'ambrosia
de bona aigua i del bon vi.
La una flor es diu Maria,
l'altra flor es diu Roser;
flors amb que em coronaria
ple de goig tot lo meu ser.
Vos que així sou coronada
d'eixes flors, eternament,
pugueu viure eixa diada
amb l'espòs i pare. Amien.

LLUIS G. PONS, prevere

Calçats ORRA

**Calçat de Senyora. Ultims models
Varis colors, des de 16 ptes.**

**No compreu sense abans
visitar aquesta Casa.**

Ibsen mereix, doncs, el respecte, la veneració de tots aquells qui plau les emocions de l'art dintre del teatre, del teatre amb ànima.

La nostra vila no podria també honorar-lo donant a conèixer alguna obra seva? Seria digne dels quadros d'aficionats locals, seria posar molt alt el pabelló de nostra cultura.

BLANC-BLAU